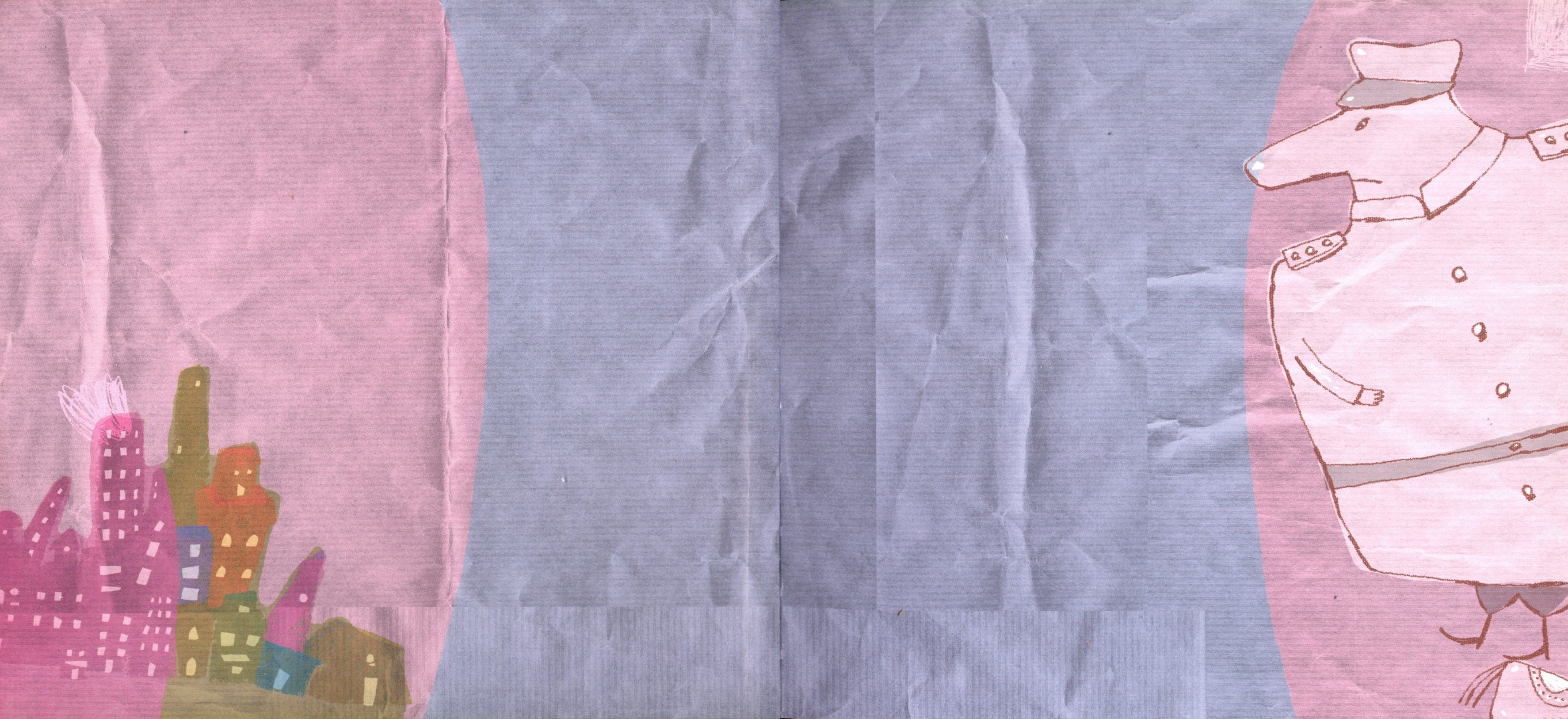

Αντώνης Παπαθεοδούλου Μυρτώ Δεληβοριά

η πόλη που έδιωξε τον πόλεμο

Στο Μιχάλη
Α.Π.

Εκδόσεις Πατάκη – Λογοτεχνικά βιβλία με πολύχρωμη εικονογράφηση
Αντώνης Παπαθεοδούλου, *Η πόλη που έδιωξε τον πόλεμο*
Εικονογράφηση: Μυρτώ Δεληβοριά
Διόρθωση: Ιωάννα Μόσχου

Αντώνης Παπαθεοδούλου

η πόλη που έδιωξε τον πόλεμο

εικονογράφηση: Μυρτώ Δεληβοριά

Αντώνης Παπαθεοδούλου

η πόλη που έδιωξε τον πόλεμο

εικονογράφηση: Μυρτώ Δεληβοριά

Αντώνης Παπαθεοδούλου Μυρτώ Δεληβοριά

η πόλη που έδιωξε τον πόλεμο

Η Πόλη που έδιωξε τον πόλεμο είναι η ιστορία μιας πόλης που δε μοιάζει με καμιά άλλη... Μιας πόλης ζωντανής, που τους χωράει όλους, φροντίζει για όλους και επιφυλάσσει στον καθένα κι από μια μικρή έκπληξη...

Γι' αυτό και όταν καταφθάνει ο πόλεμος, δε βρίσκει τίποτε όπως θα το περίμενε κι αυτή η πόλη τον νικά χωρίς να χρειαστεί καν να πολεμήσει!

Έρθε όμως η ώρα για να φτιάξεις μια δική σου πόλη που να μη μοιάζει με καμιά άλλη... γύρνα σελίδα για να μάθεις πώς!

Την πόλη μου τη λένε: _____

Άσε τη φαντασία σου ελεύθερη και γράψε μέσα στα κουτάκια πόσο διαφορετικό θα ήταν το σχολείο, το μουσείο, το νοσοκομείο... της δικής σου πόλης. Πόσα πράγματα θα μπορούσε το καθένα από αυτά να κάνει; Τι εκπλήξεις θα επιφύλασσε στους πολίτες, στους περαστικούς και στους τουρίστες;

το θέατρο

οι δρόμοι

το γήπεδο

η παραλία

το δημαρχείο

η πλατεία

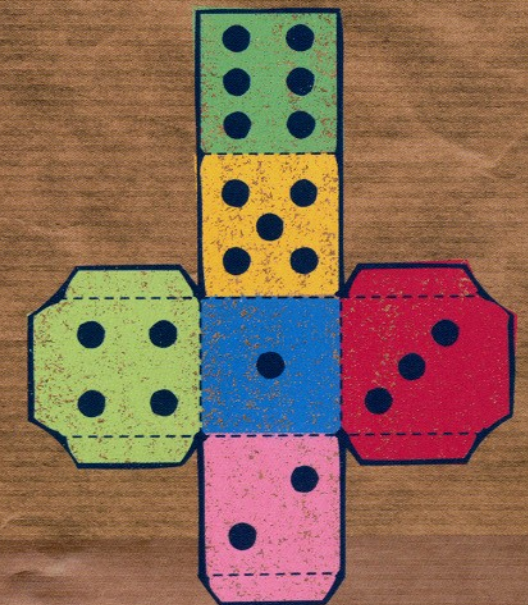
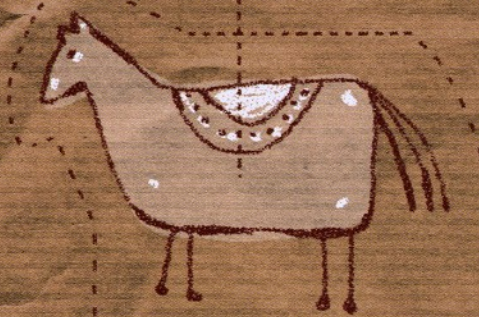
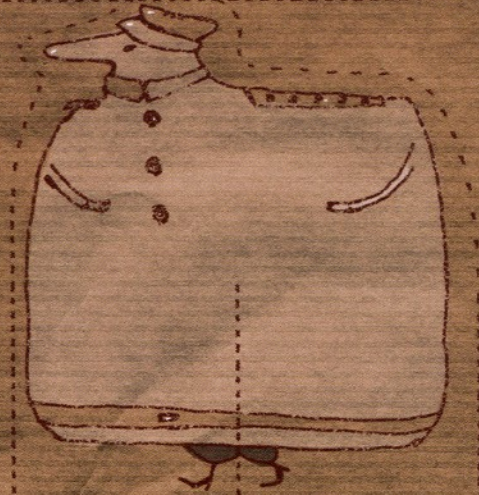
το πάρκο

το νοσοκομείο

το σχολείο

το μουσείο

Μόλις νιώσεις ότι η πόλη σου είναι έτοιμη, κόψε και φτιάξε το μικρό πολύχρωμο ζάρι και τη φιγούρα του πολέμου στο άλογό του, ρίξε το ζάρι και άσε τον πόλεμο να гуρίζει ελεύθερος στην πόλη σου. Σε κάθε τετραγωνάκι που θα σταματάει συζήτα με τους φίλους σου για να βρείτε μαζί τα παθήματα που τον περιμένουν!

Η πόλη

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια πόλη.

Δηλαδή, ακόμα είναι.
Μια πόλη με μια στρογγυλή και μια τετράγωνη πλατεία, ένα άγαλμα,
ένα σιντριβάνι και ακόμη μουσείο, ταχυδρομείο, πάρκο, δρόμους,
ποδήλατα, αυτοκίνητα, παιδιά και μεγάλους.

Μέχρι εδώ όπως όλες οι πόλεις, δηλαδή...

Κι αν αναρωτιέστε τι είναι
αυτό που την κάνει τόσο
διαφορετική, ώστε να γίνει
ηρωίδα παραμυθιού, τότε
καλύτερα να τη γνωρίσετε
από κοντά.

Πάμε
για
βόλτα;

Οι δρόμοι

Να αρχίσουμε από

τους δρόμους της;

Είναι γκρι με άσπρες γραμμές,
όπως όλοι οι δρόμοι.
Έχουν φανάρια, λωρίδες
για ποδήλατα και πεζοδρόμια.
Μέχρι εδώ όλα είναι φυσιολογικά.

Έλα όμως που οι δρόμοι μπορούν
να αλλάζουν τις διαδρομές τους.

Στρίβουν όπου θέλουν, κάνουν κύκλους,
κόβουν δρόμο για να περάσουν τα ασθενοφόρα,
μεγαλώνουν τα πεζοδρόμια για να περνούν τα σχολεία όταν πάνε εκδρομή
και σηκώνονται ψηλά για να φτάνουν σε όλους τους ορόφους των πολυκατοικιών.

Κι όταν κανένα αεροπλάνο περάσει πάνω από την πόλη, αλλάζουν γρήγορα θέση
και ζωγραφίζουν διάφορα σχέδια για να το χαιρετήσουν, σαν να 'ναι εκείνα
οι μολυβιές κι η μικρή πόλη το χαρτί τους...

Σ' αυτή την πόλη λοιπόν έφτασε μια μέρα ο...

Η στρογγυλή πλατεία

Ένα μεγάλο στρογγυλό πλακόστρωτο, με δεντράκια και μ' ένα τεράστιο μαρμάρινο άγαλμα.

Ένα άγαλμα με μεγάλη μύτη, σκυθρωπό βλέμμα και ύφος μεγάλου στρατηλάτη.

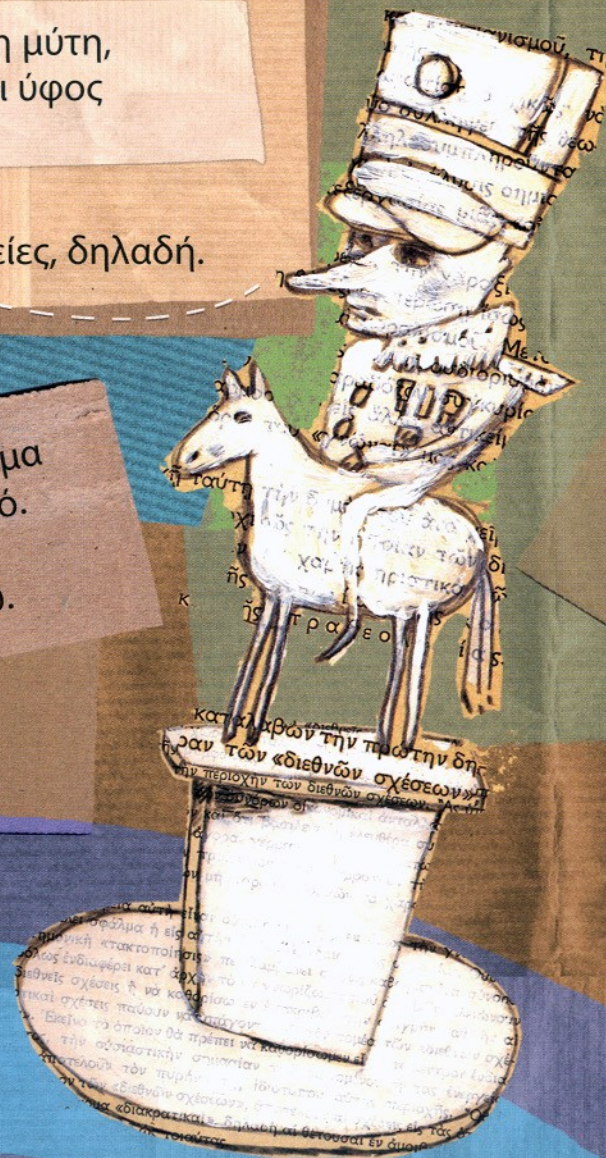
Μέχρι εδώ όπως όλες οι πλατείες, δηλαδή.

Έλα όμως που το άγαλμα αυτό είναι διαφορετικό. Αν το κοιτάξει ένας, δεν αντιδρά καθόλου.

Α, να κι η στρογγυλή πλατεία

Αν το κοιτάξουν δύο, τα μάγουλά του αρχίζουν και ροδοκοκκινίζουν από ντροπή.

Με τρία βλέμματα στραμμένα επάνω του αρχίζει και χασκογελάει.

Φανταστείτε πώς ξεκαρδίζεται όταν κανένα σχολείο φέρει τα παιδιά του εκδρομή ή κανένα λεωφορείο αδειάσει τους τουρίστες του για να ξεμουδιάσουν, κι εκείνοι αρχίσουν σαν τρελοί να το φωτογραφίζουν.

Τι έλεγα όμως; Α, ναι σ' αυτή την πόλη λοιπόν ήρθε μια μέρα ο...

Η τετράγωνη πλατεία

Επιτέλους, θα πείτε, ένα
σιντριβάνι σαν όλα τα άλλα.

Λάθος!

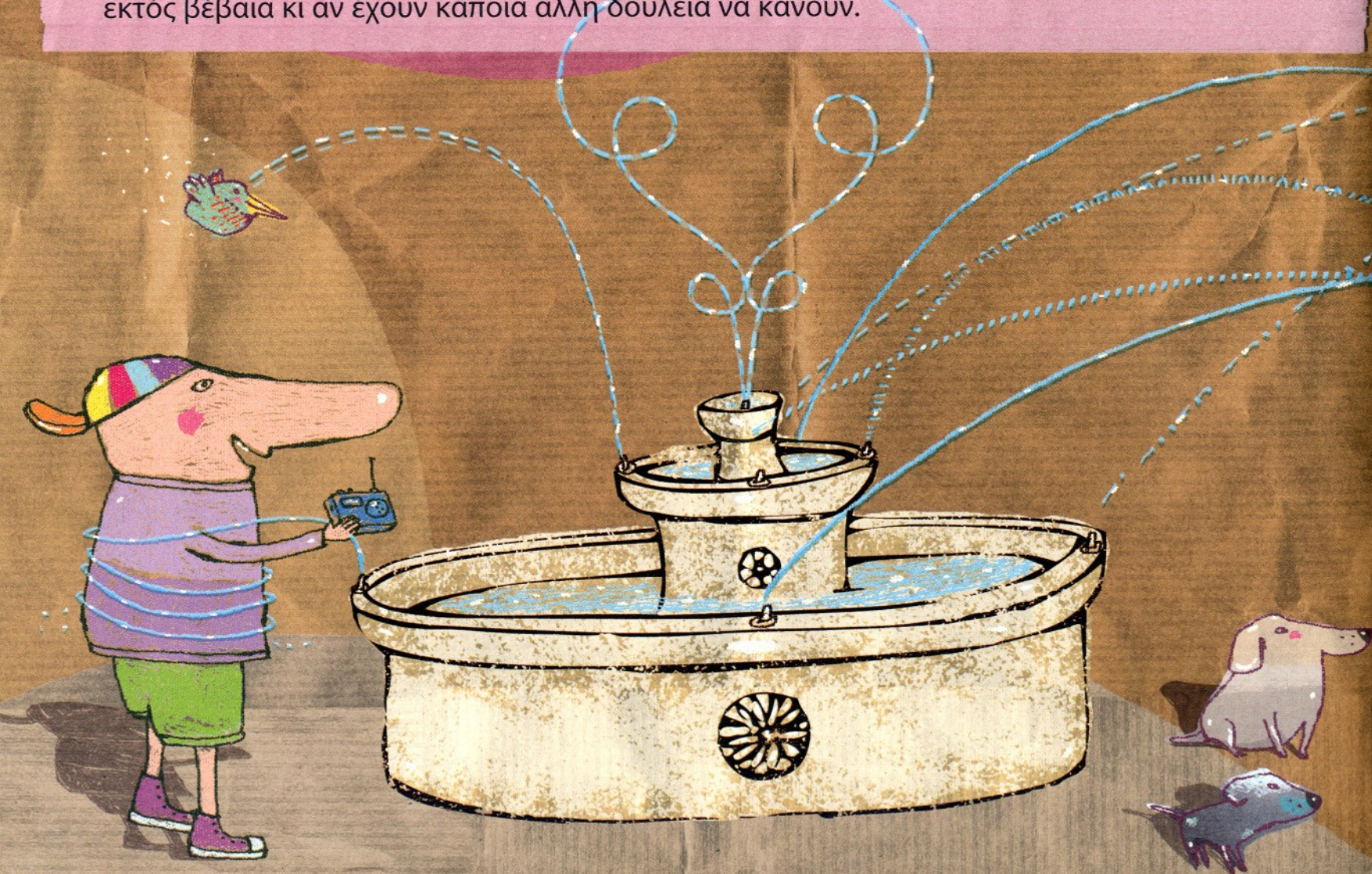
Είναι ένα σιντριβάνι ζωντανό, και
με κρυστάλλινο νερό πηγής παρακαλώ.

Να και η τετράγωνη πλατεία
με το μεγάλο σιντριβάνι
στη μέση.

Αν πλησιάσετε το ραδιοφωνάκι σας, οι πίδακες νερού θα αρχίσουν να χορεύουν με τη μουσική,
εκτός βέβαια κι αν έχουν κάποια άλλη δουλειά να κάνουν.

Γιατί το σιντριβάνι αυτό είναι υπεύθυνο να ποτίζει τις γλάστρες σε όλα τα μπαλκόνια της πόλης.
Ξέρει τόσο καλή σκοποβολή, που μπορεί να ποτίσει με τους πίδακές του γλάστρες σε πολύ
μεγάλες αποστάσεις χωρίς να βρέξει κανέναν.

Αν και τα καλοκαίρια όλο και κάποιον καταβρέχει, έτσι για πλάκα. Α, και σβήνει και φωτιές, όποτε
χρειάζεται. Τύφλα να 'χει η Πυροσβεστική. Λοιπόν; Ακόμη σας φαίνεται μια πόλη σαν τις άλλες;

Σ' αυτή την πόλη την τόσο διαφορετική λοιπόν
έφτασε ένα πρωί ο...

το πάρκο

Α, φτάσαμε και στο πάρκο.

Φαντάζεστε.
Παγκάκια, παππούδες,
παιδιά, παγωτατζήδες,
πλανόδιοι μουσικοί,
σκίουροι, χελώνες και,
φυσικά, δέντρα.

Όχι και τόσο φυσικά δέντρα, για να
λέμε την αλήθεια. Είναι δέντρα που
ξέρουν και λένε παραμύθια. Το καθένα
και διαφορετικό. Και τα λένε τόσο σιγά,
σχεδόν ψιθυριστά. Πρέπει να πας πολύ
κοντά και να κολλήσεις το αυτί σου
στον κορμό τους για να τα ακούσεις.

Τα παιδιά βγαίνουν στο πάρκο να παίξουν και
ψάχνουν ποιου δέντρου την ιστορία δεν έχουν
ακούσει ακόμη, για να τρέξουν κοντά του και
να βάλουν το αυτί τους στον κορμό του.

Μερικά, μάλιστα, δένουν και χρωματιστές κορδέλες στα κλαδιά, για να θυμούνται ποια ιστορία
άκουσαν και ποια όχι. Άλλα πάλι μοιράζονται με φίλους τα παραμύθια: «Ε παιδιά, σ' αυτό εδώ
ελάτε, το άκουσα χθες» φωνάζουν στην παρέα.

Και πριν σας πω ποιος
έφτασε στην πόλη μια
ωραία μέρα, ας πάμε και
μια βόλτα στο μουσείο...

Το ΜΟΥΣΕΙΟ

Έχει μια μεγαλόπρεπη είσοδο με κολόνες κι ένα όμορφο προαύλιο, όπου πλανόδιοι ζωγράφοι με μουστάκι και μπερέ φτιάχνουν τα πορτρέτα των τουριστών.

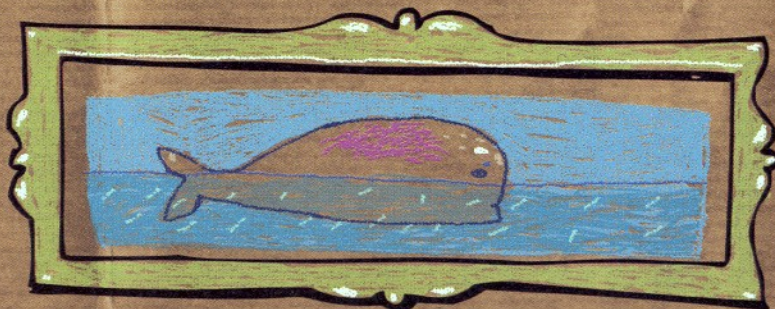
Το μουσείο είναι σαν

όλα τα μεγάλα μουσεία ζωγραφικής.

Και μέσα –τι άλλο;– έχει φύλακες και πίνακες. Πίνακες και φύλακες. Κι οι φύλακες είναι σαν όλους τους φύλακες μουσείων του κόσμου. Με φανταχτερές στολές, φακό, ασύρματο, καπέλο και αγάπη για τις τέχνες.

Οι πίνακες όμως είναι πραγματικό αξιοθέατο. Αλλάζουν ανάλογα με αυτόν που τους κοιτάει και γίνονται καθρέφτες της ψυχής και των ονείρων του.

Αν ο φιλότεχνος επισκέπτης είναι χαρούμενος, τότε τα χρώματα γίνονται έντονα και ζεστά, τα πορτρέτα γελαστά και τα τοπία ηλιόλουστα. Αν πάλι τα κοιτάξει με μελαγχολία, τότε τα χρώματα σκοτεινιάζουν, τα πορτρέτα κατσουφιάζουν και στα τοπία αρχίζει να σιγοβρέχει.

Γι' αυτό όταν ήρθε στην πόλη ο...

Το ταχυδρομείο

Είναι ένα ταχυδρομείο που αλλάζει μόνο του τις επιστολές. Ό,τι κι αν γράφεις εσύ στο γράμμα σου, εκείνο θα στείλει αυτό που πραγματικά σκέφτεσαι...

Να και το ταχυδρομείο!

Το κίτρινο χρώμα θα σας μπερδέψει και θα νομίσετε πως είναι ένα κανονικό ταχυδρομείο.
Λάθος.

Αν ένας ερωτευμένος ρίξει ένα γράμμα για την καλή του που γράφει

δε σε αντέχω άλλο,
θέλω να χωρίσουμε

εκείνο θα στείλει ένα άλλο που θα λέει

αγάπη μου,

μου λείπεις·
περιμένω πώς και πώς
να σε δω

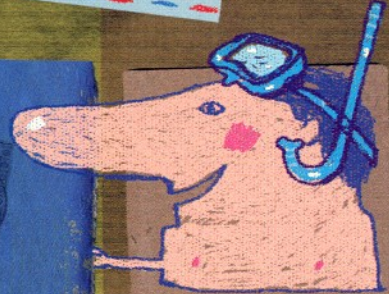
Αν πάλι ένας διευθυντής γράψει στον υπάλληλό του

πνιγόμαστε στη δουλειά,
χυρίστε αμέσως στο γραφείο
μην έρθω εκεί
και σας φέρω σηκωτό

εκείνο θα στείλει

αράξτε στην παραλία και
απολαύστε το υπόλοιπο
των διακοπών σας,
θέλω να έρθω κι εγώ
με το φουσκωτό

Καταλαβαίνετε τι προβλήματα δημιουργεί.

Όλοι όμως οι πολίτες το αγαπούν και δεν το αλλάζουν με τίποτα, γιατί δεν ξεχνάει τα γενέθλια κανενός. Στέλνει κάρτες που τις γράφει μόνο του σε όλους.

Κι όχι μόνο στα γενέθλια,
αλλά και τα Χριστούγεννα,
την Πρωτοχρονιά, το Πάσχα
κι όποτε βρει αφορμή για
ευχές. Είναι αξιαγάπητος
μπελάς.

Τόση ώρα προσπαθώ να σας πω ότι στην πόλη αυτή έφτασε μια μέρα...

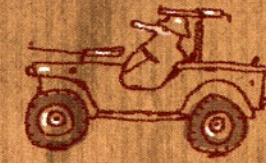
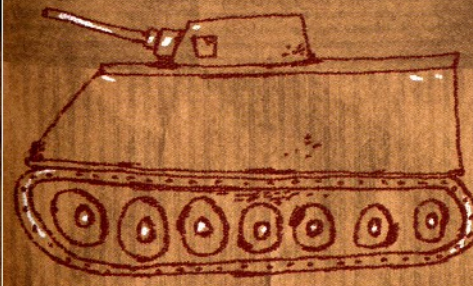
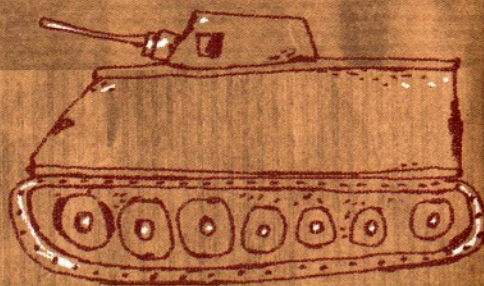
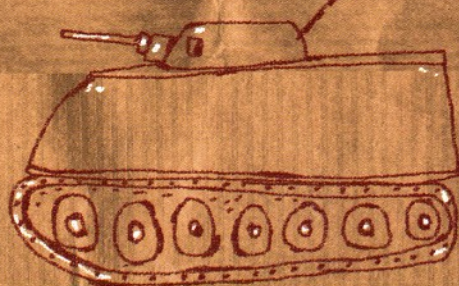
Ο πόλεμος...

Κι ήταν ένας πόλεμος
σαν τους άλλους,

με τανκς, τζιπ, αεροπλάνα,
στρατιώτες, κομάντος και
στρατηγούς.

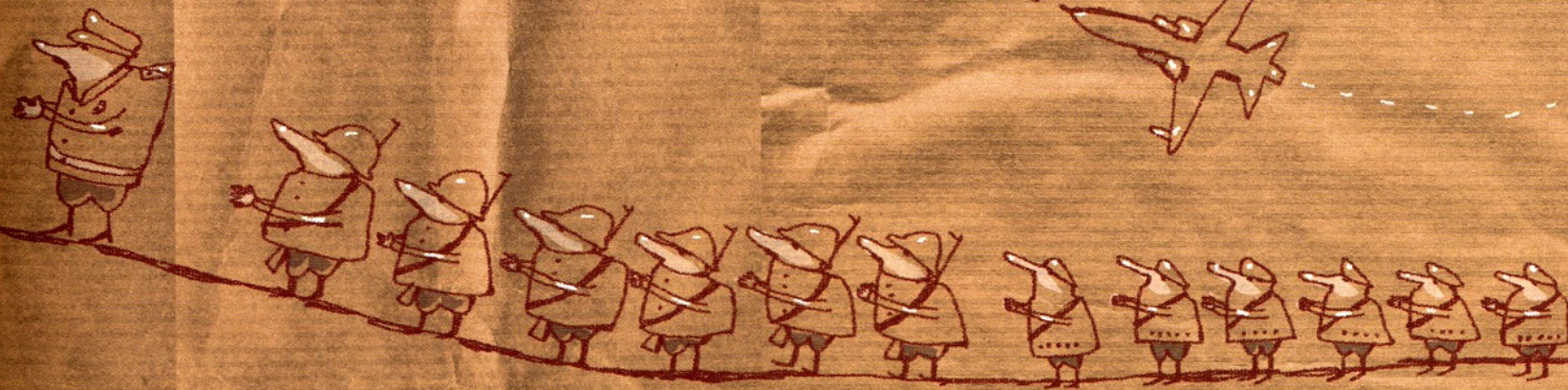
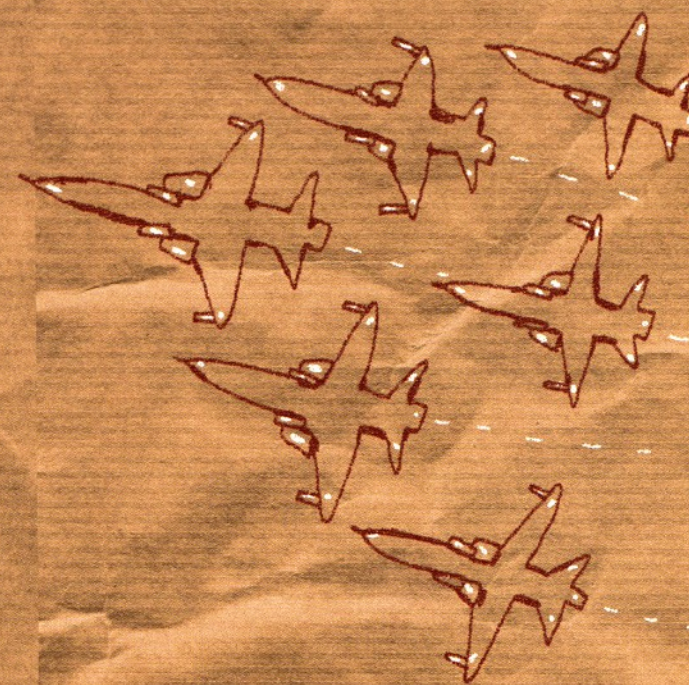
Κι όλοι υπάκουαν αυτόν.
Τον πόλεμο.

«Θα καταλάβουμε την πόλη» είπε στους στρατηγούς του
«κι έπειτα θα τη χρησιμοποιήσουμε ως ορμητήριο,
δηλαδή θα ορμήσουμε από δω σε άλλες πόλεις και
θα τις καταλάβουμε κι αυτές για να τις χρησιμοποιήσουμε
ως ορμητήρια και μετά θα ορμήσουμε και...»

Οι στρατηγοί άρχισαν να χειροκροτούν, τους ακολούθησαν οι σκληροτράχηλοι κομάντος
κι έπειτα οι οδηγοί των τανκς και των στρατιωτικών τζιπ, ενώ τα μαχητικά αεροπλάνα πετούσαν
σε σχηματισμό για να τιμήσουν τον αρχηγό τους.

Τον πόλεμο.

«Εμπρός, γενναίοι μου!» είπε ο πόλεμος.

Οι δρόμοι

Πρώτα έφτασαν τα αεροπλάνα και έπειτα τα τανκς και τα τζιπ εμφανίστηκαν στους δρόμους. Οι δρόμοι δεν έχασαν λεπτό.

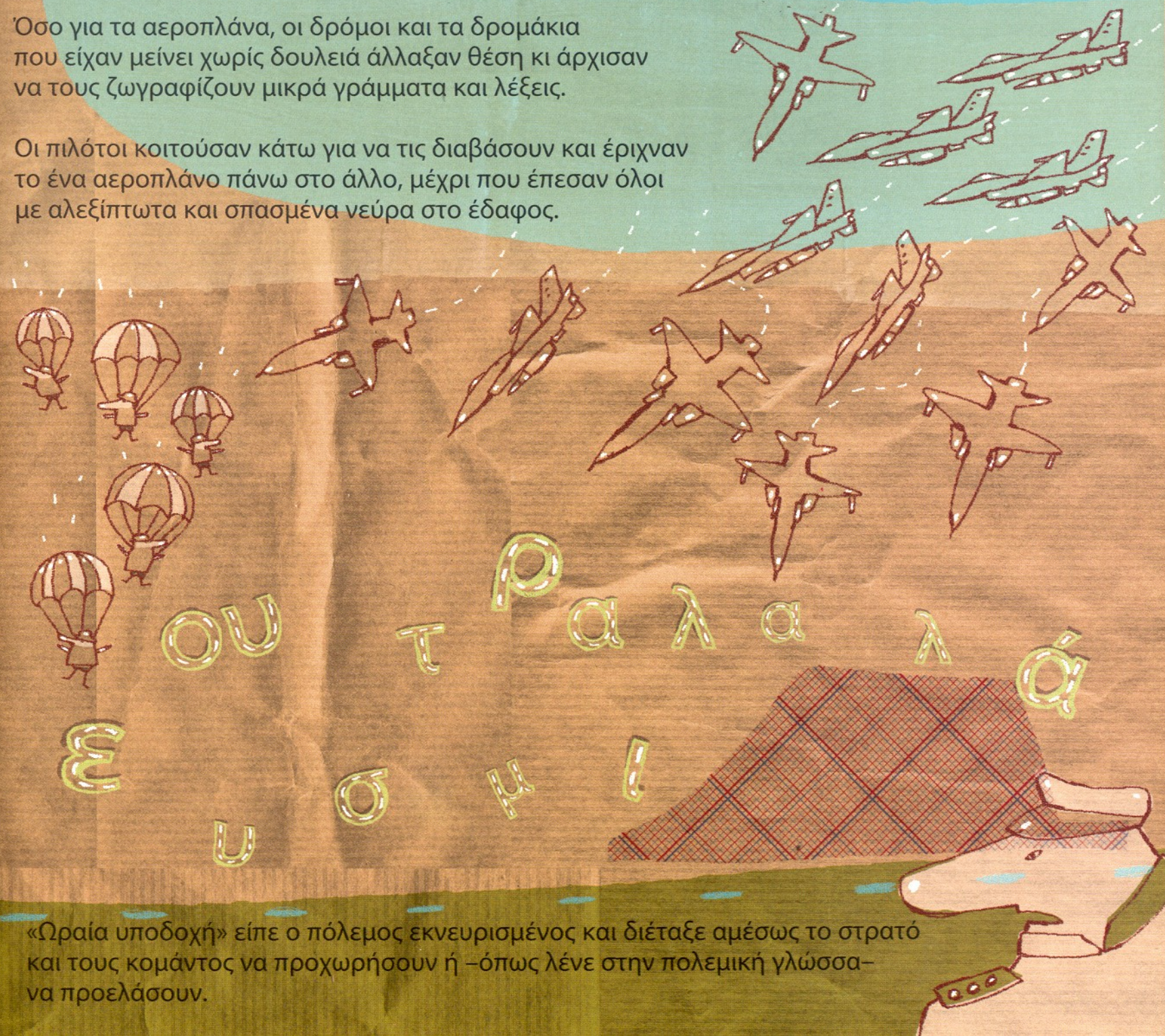
Ο δρόμος που είχαν διαλέξει τα τανκς σχημάτισε ένα μεγάλο κύκλο και τα έκανε να γυρίζουν γύρω γύρω, μέχρι που μπερδεύτηκαν και άρχισαν να κυνηγούν το ένα το άλλο όπως ο σκύλος την ουρά του.

Οι δρόμοι με τα τζιπ έφτιαξαν μια τόσο κυματιστή διαδρομή, με ανηφόρες, κατηφόρες και γκρεμούς, που τα τζιπ άρχισαν να ανεβοκατεβαίνουν σαν τα τρελά βαγόνια του λούνα παρκ. Οι οδηγοί δεν άντεξαν κι έγιναν πράσινοι σαν τις στολές τους από την ανακατωσούρα.

Όσο για τα αεροπλάνα, οι δρόμοι και τα δρομάκια που είχαν μείνει χωρίς δουλειά άλλαξαν θέση κι άρχισαν να τους ζωγραφίζουν μικρά γράμματα και λέξεις.

Οι πιλότοι κοιτούσαν κάτω για να τις διαβάσουν και έριχναν το ένα αεροπλάνο πάνω στο άλλο, μέχρι που έπεσαν όλοι με αλεξίπτωτα και σπασμένα νεύρα στο έδαφος.

«Ωραία υποδοχή» είπε ο πόλεμος εκνευρισμένος και διέταξε αμέσως το στρατό και τους κομάντος να προχωρήσουν ή –όπως λένε στην πολεμική γλώσσα– να προελάσουν.

Η στρογγυλή πλατεία

Στάθηκε μπροστά στο άγαλμα του μεγάλου στρατηλάτη κι άρχισε να μιλάει κουνώντας τα χέρια του με τέτοια ένταση, που τα μετάλλια στο στήθος του έκαναν «κλίνγκι κλίνγκι».

«Γρήγορα, συνταχθείτε, ζύγιση και στοίχιση» είπε ο πόλεμος μόλις έφτασαν στη στρογγυλή πλατεία, «θέλω να βγάλω λόγο».

«Στρατιώτες και αξιωματικοί... Κοιτάξτε αυτόν τον ηρωικό πολεμιστή. Στέκει μαρμαρωμένος σε αυτήν εδώ την πλατεία για να μας θυμίζει το καθήκον μας. Καθήκον... καθήκον λέγω... που δεν είναι άλλο από το να υπηρετούμε τις αξίες του πολέμου, δηλαδή τις δικές μου... Σκεφτείτε πόσο περήφανος είναι για μας αυτός ο στρατηλάτης που μας βλέπει από ψηλά και καμαρώνει...»

Τα βλέμματα όλου του στρατεύματος στράφηκαν στο άγαλμα. Εκείνο δεν άντεξε, κοκκίνισε προσπαθώντας να κρατηθεί, μέχρι που τα μάγουλά του έγιναν σαν ροζ τσιχλόφουσες και ξέσπασε σε ένα τρανταχτό γέλιο χωρίς προηγούμενο.

Διπλώθηκε στα δύο και κράταγε τη μαρμάρινη κοιλιά του από τα γέλια.

«Αυτό είναι αγένεια, είναι ασέβεια» είπε ο πόλεμος τη στιγμή ακριβώς που οι στρατιώτες του είχαν αρχίσει να χασκογελάνε. «Πάμε να φύγουμε αμέσως από δω... εμπρός, μαρς... εν-δυο...»

Η τετράγωνη πλατεία

Το σιντριβάνι τού έριξε έναν πίδακα νερού στη μούρη κι αμέσως μετά άρχισε να καταβρέχει αξιωματικούς, κομάντος και απλούς στρατιώτες, μέχρι που όλοι έγιναν σούπα.

Κι έφτασαν στην τετράγωνη πλατεία, όπου ο πόλεμος δοκίμασε να συνεχίσει το λόγο του από κει που τον είχε αφήσει.

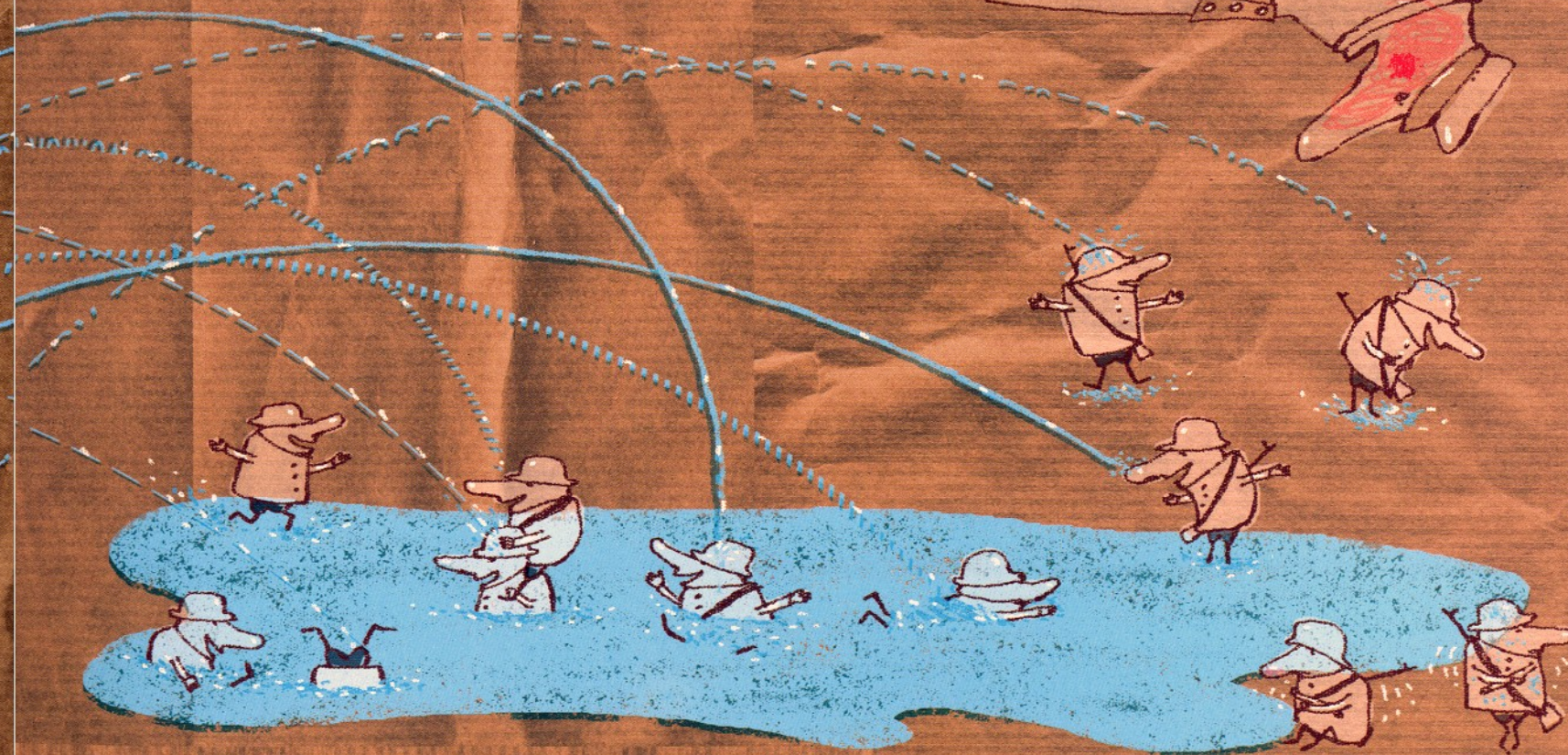
Δεν πρόλαβε όμως.

Άλλοι γελούσαν ακόμη από τα παθήματά τους στην προηγούμενη πλατεία, άλλοι έβγαζαν τις αρβύλες για να στεγνώσουν τα πόδια τους, άλλοι είχαν πουντιάσει και φτερνίζονταν κι άλλοι τσαλαβουτούσαν στα νερά και έπαιζαν ψαράκι σαν να βρίσκονταν στην παραλία.

Ο στρατός του πολέμου ήταν υπό διάλυση.

«Αίσχος!» είπε ο πόλεμος.
«Καταλύετε τη στρατιωτική πειθαρχία», που στα πολεμικά θα πει: κάνετε ό,τι σας κατέβει και δεν ακούτε τις διαταγές.

Ο πόλεμος έγινε κατακόκκινος απ' το κακό του. Αφού δε θέλει αυτή η πόλη τον πόλεμο με το καλό, θα βάλω τα μεγάλα μέσα, σκέφτηκε και με ένα νεύμα έδωσε εντολή στους κομάντος και στους στρατηγούς του να προχωρήσουν και να καταλάβουν το πάρκο, για να στήσουν εκεί την κατασκήνωσή τους.

το πάρκο

Είχε αρχίσει να νυχτώνει όταν έφτασαν στο πάρκο.
Οι κομάντος φορούν πάντα στολές πράσινες με καφέ
και μαύρες βούλες και κλαδιά πλεγμένα στα κράνη τους,
για να μπορούν να κρύβονται πίσω από τα δέντρα.
Έτσι κι έκαναν.

Κρύφτηκαν πίσω από ένα δέντρο ο καθένας
και περίμεναν το σινιάλο του πολέμου για επίθεση.

Και τότε τα δέντρα άρχισαν να διηγούνται τα παραμύθια τους. Κι αν το παραμύθι
ήταν **λυπητερό**, ο κομάντο που ήταν κρυμμένος έμπηγε τα κλάματα σαν μωρό παιδί,
αν ήταν **βαρετό**, τον έπαιρνε ο ύπνος στις ρίζες του δέντρου κι έβαζε το κράνος του
για μαξιλάρι, και αν πάλι ήταν **ερωτικό**, θυμόταν το κορίτσι του και έτρεχε
στο ταχυδρομείο για να του στείλει κάρτα.

Έτσι, όταν ο πόλεμος φώναξε επιτέλους «Επίθεση!», κανένας κομάντο δε βγήκε από την
κρυψώνα του και η κατάληψη του πάρκου απέτυχε παταγωδώς.

«Μην πτοήστε!», δηλαδή μην απογοητεύεστε,
είπε ο πόλεμος στους στρατηγούς του, που
έβλεπαν τη μάχη να χάνεται. «Σας υπόσχομαι
ότι θα μείνουμε στην ιστορία αυτής της πόλης
και τα παιδιά του μέλλοντος θα θαυμάζουν
τα ηρωικά μας πορτρέτα στα μουσεία...»

Ο πόλεμος είχε μια ιδέα...

Το ΜΟΥΣΕΙΟ

«Σας διατάζω να ζωγραφίσετε τα πορτρέτα των γενναίων στρατηγών μου» είπε ο πόλεμος στους πλανόδιους ζωγράφους έξω από το μουσείο.

Εκείνοι αντάλλαξαν μερικά γελάρια και πονηρά βλέμματα μεταξύ τους. Έπειτα μοιράστηκαν τους στρατηγούς, τους έβαλαν να καθίσουν στα μικρά ξύλινα καρεκλάκια τους και άρχισαν να γεμίζουν τους καμβάδες με στολές, καπέλα, μουστάκια και μετάλλια.

Μέσα σε μισή ώρα τα πορτρέτα ήταν έτοιμα.

Ξεκρέμασε τους πίνακες και άρχισε να κρεμά ένα ένα τα πορτρέτα των στρατηγών, χωρίς να παραξενεύεται που οι φύλακες δεν τον εμποδίζουν και γελούσαν κι αυτοί όπως οι πλανόδιοι ζωγράφοι.

Ο πόλεμος καμάρωσε για μια στιγμή τα πορτρέτα και φώναξε τους στρατηγούς για να δουν τις μούρες τους που θα έμεναν στην ιστορία. Και τότε τα πορτρέτα, το καθένα με το στρατηγό του μπροστά, άρχισαν να ασημαίνουν.

Άλλο άρχισε να γίνεται κακιά μάγισσα με μακριά μύτη, τεράστια τριχωτά αυτιά και γουρλωτά μάτια, κι άλλο γκρίζος γάιδαρος με ουρά και δοντάρες.

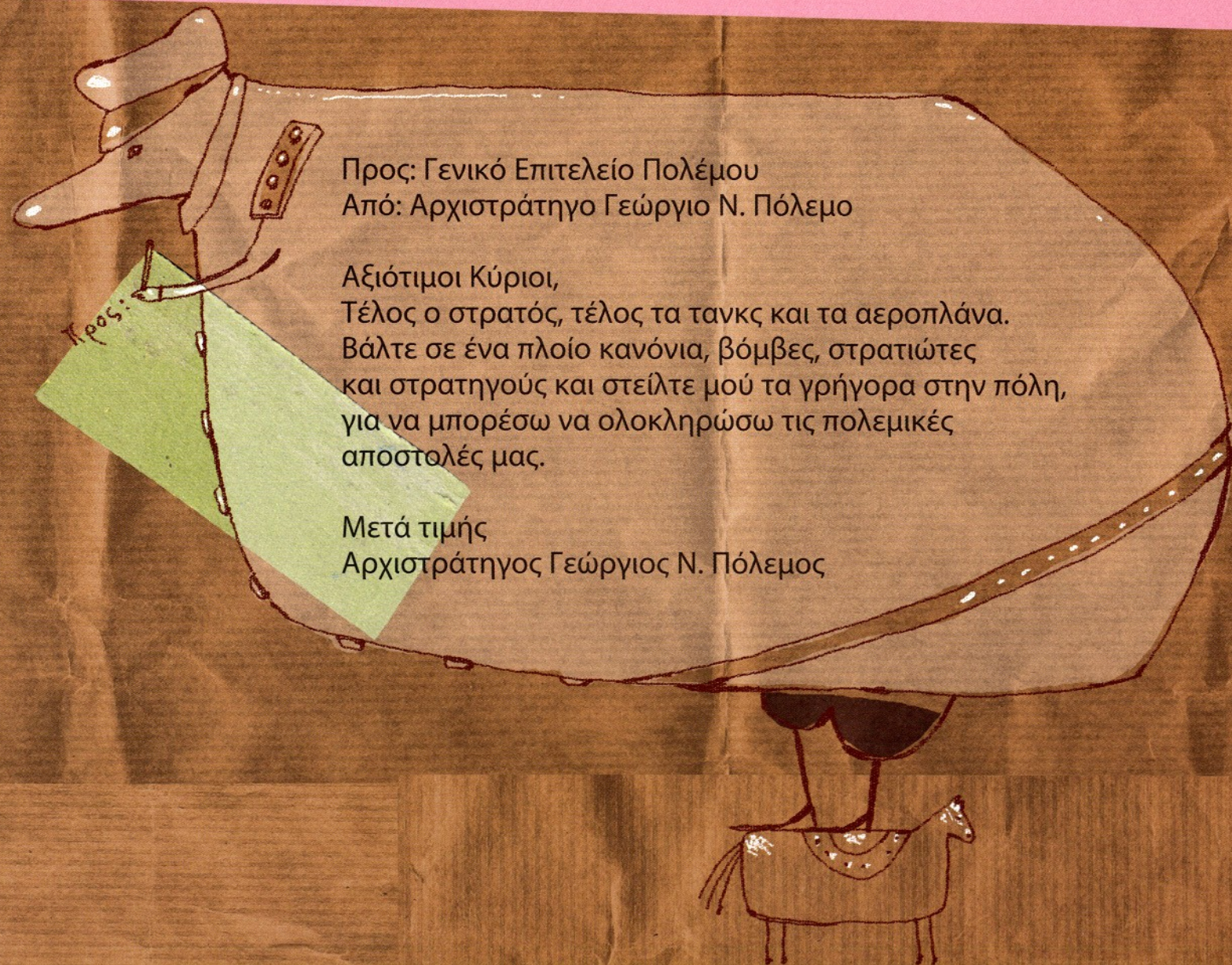

«Ανήκουστο!» είπε ένας στρατηγός. «Αυτό είναι αγένεια!» είπε ένας άλλος. «Εμπρός, πάμε να βρούμε έναν άλλο πόλεμο που να μας σέβεται» είπε ένας τρίτος τσαντισμένος και όλοι μαζί αγριοκοίταξαν τον πόλεμο, φόρεσαν τα καπέλα τους κι έφυγαν.

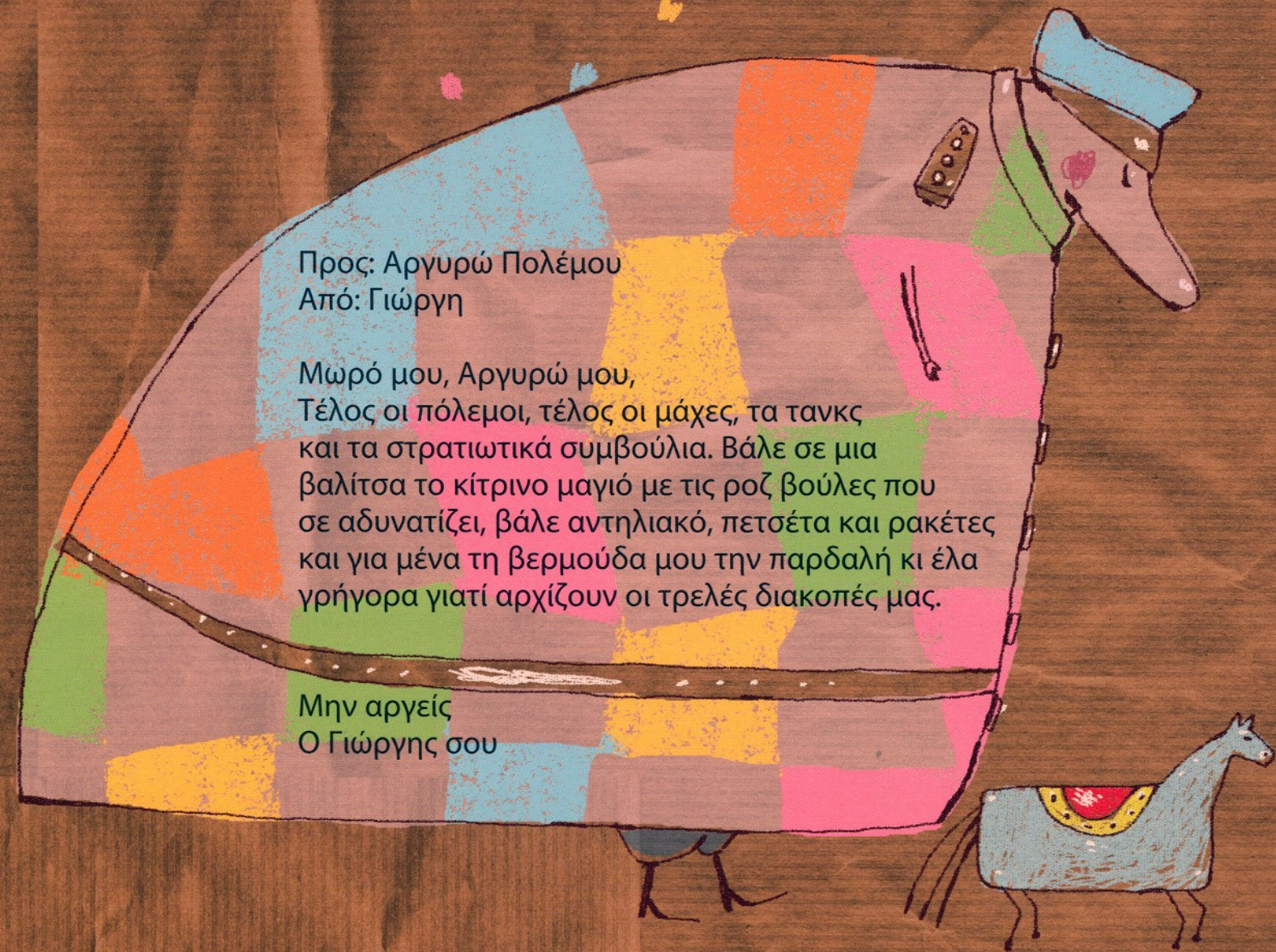
Το ταχυδρομείο

Ο γενναίος πόλεμος για πρώτη φορά
ήταν απαρηγόρητος.
Βγήκε από το μουσείο και προχώρησε
μέχρι το ταχυδρομείο.

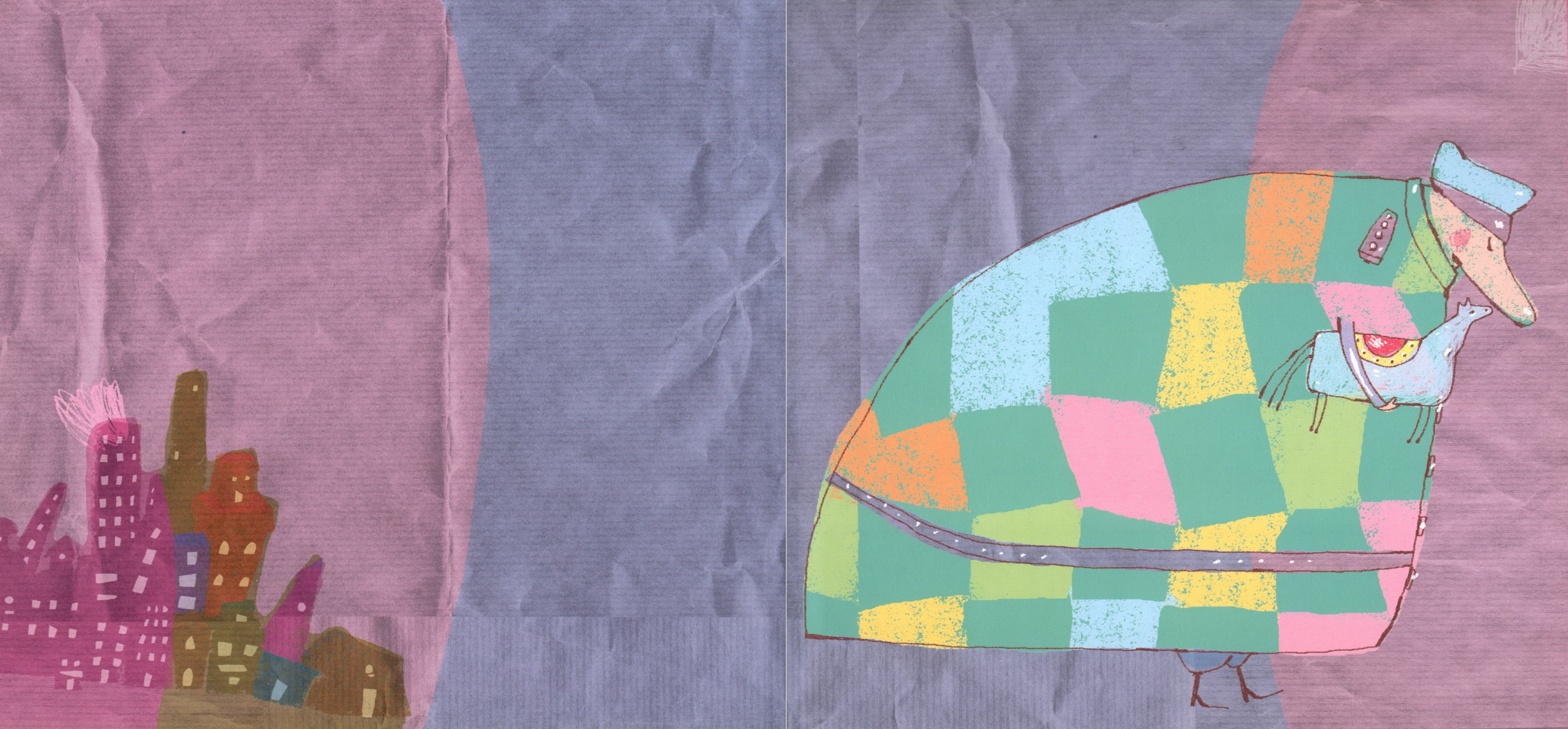
Μπήκε, ξεκούμπωσε το πάνω κουμπί της λαμπρής του στολής, πήρε μια κόλα χαρτί κι ένα στίλό
κι άρχισε να γράφει ένα γράμμα:

Το ταχυδρομείο δεν έστειλε το γράμμα στο Γενικό Επιτελείο αλλά στη γυναίκα του πολέμου.
Και, όπως πάντα, το άλλαξε λιγάκι:

Δρόμοι και πλατείες, αγάλματα που κοκκινίζουν όταν τα κοιτάς,
δέντρα που ψιθυρίζουν παραμύθια και σιντριβάνια
που τα νερά τους χορεύουν με τη μουσική.
Αυτή η πόλη τα έχει όλα και τους χωράει όλους...
εκτός από αυτόν... τον πόλεμο. Ακολουθήστε μας
σε μια ξενάγηση στην πόλη που έδιωξε τον πόλεμο,
στην πόλη που πρέπει να χτίσουμε κάποτε
όλοι μέσα στο κεφάλι μας...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-960-16-3509-5

9 789601 635095

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης **7509**